

Mit liv som orlogspræst/værnepligtig teolog på Marinestationen Grønnedal, Grønland 1958-1959

Som en af de yngste på mit hold, dvs. lige før jeg fyldte 26, blev jeg ordineret/kaldet og endelig udsendt som ulønnet hjælpepræst ved Holmens kirke med varetagelse af den præstelige betjening af marinestationen Grønnedal på Grønland indtil den næstfølgende sommer.

Lidt mærkeligt var det nu pludselig efter de gode frie studieår at skulle være præst, ja, at skulle være almindelig værnepligtig marinesoldat og præst i en person. Det gik sådan til:

Det var igennem læsekammeraten Claus Harms og den daværende værnsprovst Michael Neiiendam fra Holmen, som Claus Harms igennem familiens tilknytning til Holmens kirke kendte meget godt og senere efterfulgte, at jeg fik stillingen/tjansen.

Jeg glædede mig meget til at lære stedet og dermed noget af Grønland at kende, men jeg var selvfølgelig også spændt på, hvad sådan et lidt specielt præst job på en lille isoleret flådebase ville indeholde og indebære.

Det fik jeg hurtigt klarhed over efter ankomsten til Marinestationen efter 8 dages, syntes jeg, komfortabel sejlur sammen med andre civile passagerer på den dengang forholdsvis nye Grønlandsbåd Umanak. Foreløbig nød jeg rejsen.

På vej op over Atlantens mange og undertiden store bølger og store vidder klarede jeg på disse 8 dage hverken at blive søsyg eller at kede mig. Der var bl.a. flere gange hvaler i sigte, og en god bog af Nevil Shute, "Pilefløjten", og hyggelig snak med mange af mine flinke og fornuftige nye kammerater gjorde, at jeg ikke følte rejsen hverken lang og streng, tværtimod. Værre måtte det være for en kollegas unge kone Grethe Skjerk og hendes to små børn, som sammen med os var på vej op igen efter en hjemmeorlov til et lille præstekald på kysten. Hos dem var der opkastning og uro under den lange sejlads. Torben Skjerk, hendes mand, som jeg havde boet sammen med på Regensen, var præst længere op ad kysten ligesom en anden god kammerat fra først Regensen og siden Borch, den altid glade og syngende Bent Lomholt. Han var de første år på Grønland præst på et decideret udsted Fiskenæs sammen med sin daværende kone Inger, jeg også kendte fra Regensen. Der havde de den sorg at miste deres første barn uden hjælp fra læge eller jordemoder. På hele udstedet var der af sundhedspersonale kun en beruset grønlandsk jordemoder, da de havde allermest brug for hende. Da det ulykkelige skete, kom meldingen om dette dødsfald og besøget af den hjemvendende Bents kone til Grønnedal via Grønlandsposten. Hun kom og besøgte mig en af de første måneder, efter at jeg var ankommet. Det berørte mig dybt og viste mig noget også om alvoren og farerne ved at være på Grønland.

For mig var alt på min nye arbejdsplads på sydvestkysten af det mægtige land Grønland endnu kun nyt og spændende. Spændende var det f.eks. allerede efter de 8 dages sejlads at komme i land på den grønlandske klippekyst med et dansk skilderhus. Der så vi også straks nogle få barakker placeret på klipperne langt inde i Arsukbugten, ikke langt fra kryolitbruddet Ivigtut.

Dette lille specielle rent danske samfund også for det meste i barakbygninger skulle vi have som en slags naboby med en kort kørevej på 6-7 km imellem i de kommende 8 måneder. Også det skulle for mig blive en særlig oplevelse. Jeg skulle jo nu være præst for alle dem, der boede netop her på dette sted, altså også dem fra Ivigtut. Derom senere.

Marinestationen Grønnedal

Marinestationen Grønnedal, hvor vi skulle bo og være indtil næste sommer, var en decideret barakby med både nye og gamle barakker overtaget fra amerikanerne fra krigens tid. Et helt lille dansk samfund var det - med en lille flok fastboende officerer og deres familier foruden tre hold værnepligtige og nogle få professionelle soldater. Materne hed de professionelle.

Alle, jeg selv inklusiv, var udtaget til at varetage en af alle de mange også civile funktioner i dette lille danske minisamfund, vi var udsendt til.

Med mit hold, hvor jeg først og fremmest skulle være stedets præst det kommende år, var der både en bager, en frisør, flere smede, to lærere, men også specielt en hel del unge nybagte studenter bl.a. fabrikant Aage Damgaards søn fra Herning og andre med gode forbindelser. Her mente de, at de kunne kombinere den obligatoriske soldatertjeneste med en forholdsvis let tjans på kontor og så en meget stor oplevelse med den grønlandske storslåede natur. Og det var ikke helt forkert. Naturen var stor og spændende med meget skiftende vejr og hvaler og flydende isbjerge, der majestætisk på tur sejlede ind i vores ellers hele tiden isfrie og dermed altid besejlingsklare fjord.

Alle disse unge studenter og flere andre blev det følgende år både min mere eller mindre trofaste menighed, mine hjælpere til gudstjenesterne, og ikke mindst mine turkammerater på skønne ture med jagtgevær, ski, rensdyrskind og telt.

Jeg husker tydeligt, hvordan vi allerede den allerførste dag lige efter ankomsten blev linet op foran vores admiral Jelsby. I forbindelse med den i øvrigt venlige velkomst benyttede han nu lejligheden til at forbyde os at anlægge fuldskæg. Læreren Erling Dissing, som jeg for det meste brugte som kordegn og "kantor", havde på det tidspunkt ellers det flottest tænkelige fuldskæg. Men holdet før os havde været alt for vilde og uregerlige og ikke mindst alt for usoignerede, så nu ville admiralen altså ikke risikere flere vilde skæg og mere ulydighed. Han ville heller ikke overlade os at have vore geværer hos os, fordi det forrige hold på et vist tidspunkt havde truet med at smide geværene på Dumpen (Lossepladsen). Det betød, at vi blev det første soldaterhold på marinestationen uden våben, men desværre også uden fuldskæg. Det medførte i øvrigt, at jeg den følgende sommer kort efter hjemsendelsen begyndte at anlægge det fuldskæg, som har fulgt mig og været en del mit udseende lige siden.

Noget af det første, der blev foranstaltet efter vores ankomst til marinestationen var en stor gudstjeneste i gymnastiksalen, hvor jeg med kaldsbrev og det hele blev indsat af stedets øverste myndighedsperson, admiralen, som siden hen også var til stede ved mange af mine gudstjenester. Ikke fordi han hjemmefra var særlig troende eller kirkelig, men fordi han pr. tradition og embede i marinen var en slags protektor af præsten og de gudstjenester, som jeg afholdt hver anden lørdag i skolestuen og på særlige dage i gymnastiksalen de fleste gange blot i min klædelige marineuniform.

Ved disse gudstjenester fik jeg som regel en af de unge studenter fra mit eget hold til at spille på et trædeorgel og en anden til at være en slags kordegn eller kirketjener. Til jul blev der også af læreren Erling Dissing dannet et mindre kor, som sang "En rose så jeg skyde" flerstemmigt. For mig var det mærkeligt og også lidt svært nu pludseligt at skulle lave så mange prædikener midt i min ellers travle hverdag fuldt beskæftiget, som jeg var med så meget andet.

Jeg holdt vist gudstjenesterne helt traditionelt, som jeg lige havde lært det, dog nok uden de mange korsvar, og salmerne skulle naturligvis helst være kendte og sangbare. Alteret var et kateder med et Dannebrog over, prydet yderligere med et gammelt dansk romansk kors i hvidt gips.

Fremmødet ved gudstjenesterne var rimeligt, 5-20 stykker, og 50-200 ved særlige lejligheder, hvor jeg også bar min flotte præstekjole. Engang var der barnedåb med en af officerernes børn. Ved den lejlighed blev der på et af værkstederne konstrueret en særlig døbefont. En anden gang var der konfirmation med en dreng. En lille klejn en, næstkommanderendes søn, og så en stor køn pige, datter af en løjtnant, jeg også senere har haft kontakt med. Jeg havde også disse officersbørn og enkelte andre både til bibelhistorie og engelsk i marinestationens lille heldagsskole, jeg også blev knyttet til.

Mine mange - også alt for mange pligter

Hele den uge, hvor jeg som præsten efter personellets mening "kun" havde en sølle gudstjeneste at forberede og afholde, var jeg særlig i begyndelsen med i den almindelige turnus med rengøring og havde også telefonvagt selv om natten. Desuden mente man, at jeg som en del af mine pligter også skulle/kunne varetage driften og vedligeholdelsen af det lille stedlige bibliotek med faste åbningstider. Derfra kunne jeg så meget passende også tilbyde både socialrådgivning, velfærdstjeneste, timer i civilundervisning og dertil altså også som allerede nævnt timer med børnene i flere klasser. Som man kan forstå, kedede jeg mig ikke.

På den måde blev jeg kollega med lærerne, både de gamle og nye, som jeg i øvrigt også skulle dele værelse/lukaf med alt, hvad det medførte. Her hørte jeg for første gang i mit liv et virkelig saftigt og groft sprog. En af lærerne, der var både oldbasse og en rigtig Nørrebro-københavnerv, havde et ganske specielt saftigt sprog. Det var meget præget af stedet og det lange ophold med kun få kvinder og den megen alkohol især til officererne og befalingsmændene.

Mellem de såkaldte oldbasser og de nytilkomne, de såkaldte kagler, udviklede der sig en hel speciel subkultur med et særligt sprog og med særlige regler. Da nogle af de gamle værnepligtige engang ville lægge hånd på mig og smide mig "på søen", dvs. i den store fælles zinkvaskekumme efter en civilundervisningstime, de ikke brød sig særligt om, klagede jeg til chefen over forulempelse "af tjenestemand i funktion". På et vist tidspunkt fik jeg også lov til at sove på gulvet for mig selvovre i biblioteket og i den sidste sommermåned udenfor mellem klipperne. Jeg havde det lidt svært med at kunne sove sammen med alle disse unge fyre, som ustandseligt skulle på vagt og forstyrrede min søvn. Nattevagt blev jeg efterhånden helt fri for, da jeg bad om det.

Normalt gik det fint og uproblematisk både med at være almindelig værnepligtig og så også at være "Pateren", som de kaldte mig på stationens interne sprog. Som sådan præsenterede jeg mig efterhånden også både til officererne og alle andre, når jeg tog telefonen på biblioteket, som jeg altså havde som kontor og fast tilholdssted. Blandt kammeraterne fra mit eget hold var jeg i almindelig tiltalebrug kun Peter. Dvs. en, der helt på lige fod med alle andre deltog i det stedlige almindelige barak- og arbejdsliv, men også som en, der med dem delte det ualmindeligt dejlige friluftsliv, vi kunne dyrke i vid udstrækning især hver anden weekend. Jeg havde så vidt mulig fri, mener jeg, hver anden weekend eller dele af den. Det betød, at vi ofte tog på tur efter ansøgning. Til sidst også en to dages tur helt til indlandsisen, da vi som ældste hold var blevet de såkaldte "oldbasser". Dejligt og givende var den rige kontakt til den omgivende natur, men også den rige

menneskelige kontakt jeg havde især med mit eget hold og med mine egne nære kammerater, som jeg for nogens vedkommende har lidt kontakt med endnu selv så mange år efter.

Jeg lærte også at skyde ryper og at pilke torsk og at stå på ski på fjeldsiderne omkring stationen, som i mange måneder skjulte solen for os. Jeg nød i det hele taget meget de lange ture ofte med oppakning ind i fjeldterrænet, Krakemuterne, som vi kaldte det. Det havde intet med soldatertjeneste at gøre, følte jeg. Vi tænkte i hvert tilfælde aldrig over den dybereliggende grund til at vi var der. Alle var vi vist kun ude på at lære mest muligt og opleve mest muligt i en tid, hvor værnepligt var noget ganske selvfølgeligt.

På det tidspunkt i mit liv havde jeg heller ikke gjort dybere overvejelser vedrørende kristentro og militærtjeneste, så jeg tog det som en vældig gave og en for mig god og spændende måde at komme igennem min værnepligt på.

Det blev et lærerigt og oplevelsesrigt år under disse helt specielle former at skulle være præst både for mine kammerater og for alle andre på stationen. Noget, jeg måtte prøve at leve op til, så godt jeg kunne.

Dåb i Ivigtut og fristelsen til at ville være orlogspræst i stedet for værnepligtig teolog

En god og afvekslende oplevelse var det engang midt i perioden at blive hentet over til Ivigtut for at døbe lodsens lille barn i vand fra Jordanfloden, hentet og gemt på termokande specielt til dette formål. Der i messen i Ivigtut nød jeg rigtigt respekten om min person som præst, husker jeg. Derovre, kun 7 km hjemmefra ad god kørevej, som jeg og en af lærerne tog til fods, spiste jeg med i funktionærernes og ingeniørernes fine messe, hvor jeg første gang i mit liv drak gin og tonic og fik rigtig fin kokkemad. Noget, man altid brugte i funktionærernes messe på samme måde som også officererne havde deres egen messe med god mad og god vin. Det var med andre ord lidt af et vellevned med privilegier, jeg her følte mig tiltrukket og fristet af.

Derfor, da jeg den sidste uge inden afrejsen skrev min rapport til provst Neiiendam, anbefalede jeg fejlagtigt, at stillingen på marinestationen blev omformet til en orlogspræstestilling, så præsten kunne få officersstatus og adgang til den fine messe og de andre privilegier, som officererne deriblandt tandbajsen, den tjenstgørende tandlæge, havde.

Dette skete snart efter med min samtidige, men lidt yngre studiekammerat Peter Stokholm, som vist blev min efterfølger. Dog nok i første omgang som et forsøg. Et forsøg, der mislykkedes. Peter S. søgte i hvert tilfælde hurtigt hjem og udtalte, at det havde været en skuffelse. Og det var det, når alt kommer til alt *ikke* for mig. Tværtimod.

Det bedste ved dette mit første så specielle præsteår på Grønland var jo nok også *kammeratfællesskabet* som udgangspunkt for mit daglige virke som præst. Som værnepligtig teolog var man hele tiden præst for og blandt kammeraterne, og samtidig kunne man sagtens, hvis man opførte sig nogenlunde ordentligt, også være præst for officererne og deres familier, hvad jeg da også var i vid udstrækning.

Stationens næstkommanderende, kaptajn Saugmann og hele hans familie har jeg f. eks. mange år efter haft personlig kontakt med. Jeg havde også meget med dem at gøre under hele opholdet på Grønland og nød det. Ofte blev jeg f. eks. sammen med lærerne inviteret hjem til hyggeligt samvær

i deres hyggelige hjem. Vi var jo også undervisere for deres børn, og jeg den, der forkyndte Guds ord i "kirken" for alle, høj og lav. Og ikke mindst det sidste nød jeg. Under en gudstjeneste var vi alle lige. Det var vi ellers ikke i et sådant lille kunstigt samfund.

Det klassedelte minisamfund

Med den klasseopdeling, der dengang blev opretholdt mellem officerer og menige, var det ganske givet nok alligevel bedst med den værnepligtige præst blandt de menige, selvom det måske nok var lidt strengt ind imellem.

En særlig vanskelig opgave for mig, pateren, blev det at holde tungen lige i munden i forholdet mellem officerer og menige. Det blev meget aktuelt, da der på et vist tidspunkt skulle optrævles en større spiritussag. Vi menige havde kun sparsom adgang til øl og spiritus. Vi havde vist noget i retning af to øl som ugentlig ration pr. mand og vin til maden til jul, mens officererne nærmest væltede sig i billig spiritus: både fra den skattefrie butik "Tutten" og i deres egen separate messe. Noget vi andre kun drømte om og snakkede ret meget om. Denne snak havde fristet nogle menige til i forbindelse med løsningen af et af de rødmaledede skibe, der kom ca. en gang om måneden, at komme til at hælde en hel del flasker af i de store snedriver på det korte vejstykke fra den isfrie havn og op til barakkerne. Det kom særlig tydeligt og meget pinligt frem i forbindelse med julefejringen.

Ved den lejlighed blev det opdaget, at mange menige havde drukket tæt og var blevet temmelig berusede af mere end vores egen ration. Det medførte pinlige og langvarige forhør. Jeg blev også tilkaldt og forhørt af chefen (Skovlen), da jeg som præst og velfærdsmand var gået fra afdeling til afdeling hin famøse juleaften. Jeg kunne kun fortælle, hvad han vidste i forvejen, at temmelig mange den aften var ret berusede. Men hvor de havde fået deres spiritus fra, vidste jeg ikke noget om. Det kom først frem efter de mange forhør. Hele sagen endte med en ret trist hjemsendelsessag af en ung tiltalende fyr, også selvom han var søn af en stor og kendt indflydelsesrig murermester i området nord for København. Det blev der snakket en del om den vinter og den sommer, ja flere år efter.

Grønlandsskibet Hans Hedtofts forlis

Under mit Grønlandsophold var jeg også involveret i den alvorlige havarisag. Hans Hedtofts sørgelige forlis.

Skibet Hans Hedtofts forlis lige syd for Grønlands sydligste punkt, Kap Farvel, var en uhyggelig, men stærk begivenhed, vi fulgte intenst på Grønnedal med det ret primitive overvågningssystem man havde dengang. Selv blot de mindste livstegn fra dette store nye forliste skib var noget, man intenst lyttede efter. Men der var vist overhovedet ingen livstegn ud over nogle små svage SOS morse- og bankelyde, som hurtigt døde hen. Man fandt kun senere en enkelt redningskrans - ellers intet af dette store nye skib, der var bygget, så det ikke kunne synke, sagde man.

Med ministre og mange andre fine folk var dette synkefrie skib på jomfrurejse som i sin tid Titanic. Et alvorligt sammenstød med et isbjerg kunne øjensynligt heller ikke her undgå at få katastrofale følger. Det berørte naturligvis os alle dybt, og jeg fik til opgave at holde en slags minde- eller

sørgedstjeneste. Jeg brugte, så vidt jeg husker, evangeliets beretning om Jesus, der stiller stormen på søen og brugte salmen "Befal du dine veje" om Guds ofte skjulte og for os helt uforståelige omsorg og almagt også i en sådan situation.

Den storslåede men også farlige natur

Det var også mig, "pateren", der skulle aflægge besøg på lazarettet hos den gamle og seje næsten 80-årige doktor Krebs, da to eller måske tre meget forkomne gaster lige var hentet hjem efter et uheld med en havareret turbot og efter flere timers koldt ophold på en lille klippeafsats. Båden havde fået motorstop og var grundstødt og havde sendt nødraketter op, inden en hjælpeaktion fra stationen blev sat i værk..

Helt ufarligt var det ikke at være deroppe i den storslåede og øde natur. Nogle få fra stationen er i årenes løb da også omkommet på grund af den barske natur og manglende kendskab til den omgivne natur.

Da vores lille turhold i forsommeren 59, hvor vi, de ældste, havde fået bevilliget en to dages tur til indlandsisen og på hjemvejen blev forsinkede ret mange timer af en del nyfalden sne, begyndte man på stationen også at være lidt bekymrede for os. Man var derfor lige ved at sende en eftersøgningspatrulje ud efter os. Det, sagde vi efter hjemkomsten, kunne let være blevet noget kønt noget med de mange nye og uøvede, som de på den måde havde måttet sende ud efter os. Vi var trods alt de ældste, "oldbasserne", de mest erfarne på alle områder. En rangorden man gik meget op i.

Med lidt forsinkelse kom vi da også hjem i god behold og med en oplevelse rigere af den storslåede, men ikke helt ufarlige natur Vi nåede på denne forlængede weekend ind til indlandsisen, men vovede os ikke op på den, da den ofte er fyldt af store revner især nær kanten og bræerne. Vi var på denne tur ikke langt fra en bræ, som tydeligvis allerede dengang var stærkt på retur, kunne man se på klippekantene langs bræen. Det siges nu at være blevet endnu mere udpræget med årene. Nu taler man ligefrem på miljøminister- og verdensplan om de alvorlige konsekvenser af den fortsatte og forstærkede afsmeltning af Grønlands mægtige indlandsis. Det tænkte vi ikke på som nogen miljøtrussel dengang. Da var sådan en mindre tilbagetrækning af isen noget helt normalt og gjorde én ikke som nu deprimeret og ked af det.

Storslået og herlig var naturen, men herlig var også samværet og samtalerne med gode kammerater. Vi nød meget vore ture, udstyret fra basen med rensdyrskind, sovepose, telt, store cigarer og store dåser frugtkonserves og anden konserves, der kunne åbnes og spises i et lidt opvarmet telt, hvor hele atmosfæren ofte emmede af nærhed, fortrolighed og hygge. Sådan en stund på tur med gode kammerater i Grønlands pragtfulde natur var al sliddet og afsavnet værd.

Som jeg før har nævnt, var det i det hele taget en spændende og lærerig måde at begynde sin præstetid på. Det gav mig i hvert tilfælde en hel del nyttig erfaring, men også mange gode oplevelser. Opholdet på Grønland gav mig også nære venskaber, som for nogens vedkommende har holdt lige til nu. Og det er jo ikke det ringeste, man kan få med sig i sit liv fremover som ungt menneske.

Hjemrejsen med Grønlandsskibet Disko

Lige så dejligt det var at være deroppe, lige så dejligt var det også efter i alt 10 måneder at blive hentet hjem af Grønlandsskibet Disko til familie og venner derhjemme. Dette gamle rødmaledede skib, som vi så ofte havde set sejle ind i Arsukfjorden med post og nye forsyninger, bragte os nu i begyndelsen af juli støt og sikkert ud igennem den ved sommertid ret tætpakkede buldrende og knasende, nærmest lyserøde pakis, som fandtes i store mængder udenfor fjorden. Denne is, der kom fra østkysten, lå om sommeren hele vejen langs Grønlands vestkyst og skulle passeres af os tidligt den morgen, hjemrejsen begyndte. Da den stærkt knasende lyd vækkede mig, var jeg straks ude i den lyse nat. Jeg fotograferede også dette sidste betagende syn af det skønne Grønland. Billederne findes nu i de slides, de ret primitive lysbilleder, jeg sammen med alle mulige andre gode minder fik med deroppe fra.

Disko, der hældede lidt af bare ælde og sejlede hele tre dage langsommere end Umanak, vi var ankommet med, fragtede os nu ellers støt og stille hele den lange vej til København. Vi fik desværre ikke som mange andre hold før os en tur op langs kysten, førend vi skulle hjem.

Undervejs havde vi noget dramatik med et besætningsmedlem, der vist nok i fuldskab sprang overbord. Det udløste alarm og en dramatisk bjergning af en forkommen sømand, som man nok må sige var ved at blive sejlet agterud. Det var ikke sådan lige til at standse og få vendt så stort et skib i åbent hav. Men hjem kom vi alle med det skævt sejlede skib til en lun og skøn sommeraften, hvor mødre, kærestes og andre søde piger med korte sommerkjoler og brune ben ventede os. Den hjemkomst glemmer man sent.

Som en festlig afslutning fandt nogen fra vores hold på at kaste en hel masse hvide papskiver i vandet lige før vi gik til kajs. Det var så meningen, at man inde på kajen eller oppe på kommandobroen skulle tro, at nu smider de skøre værnepligtige deres fine hvide sømandshuer i vandet; hvad vi naturligvis ikke gjorde. Huerne og alt vort andet lånte grej skulle vi nemlig kort efter hjemkomsten og afmønstringen aflevere eller erstatte med vore møjsommeligt opsparede penge.

Jeg slog alle rekorder, hvad angår bortkomne sager. Jeg har endnu min gamle islandske sweater, jeg meldte bortkommet for at beholde som et kært minde fra et lærerigt og godt år. Andre ting var blevet borte for mig mere ufrivilligt. Det måtte jeg så erstatte.

Foruden minder og gode oplevelser kom jeg hjem med en stor dejlig grønmalet kiste fyldt med store gaver til hele familien. Især dejlige grammofonplader, fotoudstyr og andet godt. Bl.a. et par forede læderstøvler til min far, men også en pladespiller, som jeg forærede til min søster Musse. Det var alt sammen noget, som vi skattefrit havde kunnet købe forholdsvis billigt for vores opsparede penge af vores beskedne, men for mig store dagløn. Vist nok på 6-7 kroner om dagen plus det opsparede fra vores frivillige aftenundervisningstimer.

For at tjene disse sidste gode penge underviste jeg i spansk på et aftenhold, hvor både Admiralen, ”Kongen”, dvs. cheffingeniøren fra Ivigtut, hans kone og mange andre deltog uden at opdage, at jeg kun var ganske få lektioner foran dem i viden. Jeg underviste blot med kraft og myndighed i spansk udtale og spansk grammatik efter kun selv at have modtaget undervisning via mit lille beskedne radioapparat hjemme i Danmark i c. 18 lektioner. Det er utroligt, hvad man både kunne og turde, da man var ung. Og sjovt er det nu at mindes.